

lení okresního sboru, učinil tak na svůj vrub a na své nebezpečí, neboť překročil příkaz na receptu a nemůže tedy požadovati zaplacení za vydané přípravky na poukazujícím fondu (§§ 1403 a 1016 obč. zák.). Význam dodatku »necesse« na receptu byl zcela správně vysvětlen již odvolacím soudem.

Čís. 12970.

Ručitel ze záruční smlouvy za poskytnutý úvěr, za závazky z důvodu správy a z náhrady škody jest oprávněn, pokud není smlouvou stanoveno jinak, vypovědět záruční poměr jednostranně, což má v zápětí, že se jeho ručení nevztahuje na závazky a dluhy, které vzniknou teprve později a nejsou ve spojitosti se závazky povstalými v rámci záruky před prohlášením. Závazky, vzniklé v době před výpovědí, zůstávají nedotknuty.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1933, Rv I 442/32.)

Kauční listinou ze dne 22. června 1920 svolila žalobkyně ke zřízení zástavního práva na své nemovitosti až do nejvyšší sumy 50.000 Kč k zajištění všech pohledávek, které by vzešly žalovanému proti žalobkyni nebo jejímu manželi z poskytnutého úvěru z důvodu ručení nebo náhrady škody. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaném, by byl uznán povinným dáti svolení k tomu, by zástavní právo, váznoucí pro kauční pohledávku žalovaného až do výše 50.000 Kč na nemovitosti žalobkyně, bylo vymazáno a by byla vystavena kvitance za účelem výmazu způsobilá ke vkladu do pozemkových knih. Žalobní žádost opodstatňovala žalobkyně tím, že k žalovanému prohlásila, že nepřejímá další ručení za dluhy svého manžela. O b a n í ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud zastává právní názor, že žalobkyně mohla jen se souhlasem žalovaného zrušit převzatý záruční závazek, ježto jde o smlouvu dvoustrannou, že tedy ke zrušení jejího závazku nestačilo o sobě jednostranné její prohlášení, zjištěné odvolacím soudem, že, bude-li vyřízena věc s firmou H., nechce již o ručení nic vědět, nýbrž že by k tomuto jejímu prohlášení býval musil přistoupiti buď výslovný nebo mlčky učiněný vážný projev žalovaného, že se zrušením souhlasí. S tímto názorem odvolacího soudu nelze souhlasiti. Jest sice správné, že záruční smlouva jest smlouvou oboustrannou, avšak z povahy smlouvy oboustranné nutně neplyne, že k jejímu zrušení jest nezbytně třeba souhlasné vůle obou stran. Vždyť na příklad i smlouva nájemní nebo zápůjčka jest smlouvou oboustrannou, a přece lze obě tyto smlouvy zrušiti jednostrannou výpovědí kdykoliv, pokud tomu nebrání

zakonný předpis neb opačná úmluva stran. Stejně jest tomu u smlouvy záruční za poskytnutý úvěr, za závazky z důvodu správy a náhrady škody a o takovou smlouvu jde v souzeném případě. Ručitel z takovéto jest oprávněn, pokud není smlouvou stanoveno jinak, vypovědět záruční poměr jednostranně, což má za následek, že ručení jeho se nevztahuje na závazky a dluhy, které vzniknou teprve později a nejsou v žádné spojitosti se závazky povstálými v rámci záruky před prohlášením. Závazky, vzniklé v době před výpovědí, zůstávají ovšem nedotknuty. Ze záruční listiny z 22. června 192 nelze vyčísti, že ke zrušení záručního poměru bylo třeba souhlasu žalovaného. Žalobkyně byla proto oprávněna zrušiti záruční smlouvu jednostrannou výpovědí. V této příčině neposoudil odvolací soud věc správně, uznáv, že záruka žalobkyně trvala dále, ač zjistil, že žalobkyně již v roce 1921 po vystoupení svého manžela z podniku firmy H. prohlásila, že, jestliže věc s firmou H. bude vyřízena, nechce již o ručení nic věděti a že vyzvala žalovaného, aby jí kauční listinu vrátil.

Čís. 12971.

S hlediska § 1041 obč. zák. se nevyhledává, by věci bylo použito ve prospěch jiného p ř í m o jejím vlastníkem. Tohoto ustanovení jest použiti i tehdy, bylo-li použito věci ve prospěch druhého p r o s t ř e d n i c t v í m t ř e t í o s o b y. V takových případech se však vyžaduje, by ona třetí osoba byla n e p r a v ý m z á s t u p c e m toho, v čí prospěch bylo věci použito.

Předpisu § 1016 obč. zák. nelze použiti, nebylo-li jednáno v zastoupení jiného, nýbrž vlastním jménem.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1933, Rv I 95/33.)

Žalující firma domáhala se na žalované zaplacení za dodané dřevo, tvrdíc, že dřevo objednal manžel žalované Jaroslav D. jménem žalované a že dřevo vestavěl do domu, jehož vlastníci jest žalovaná. Žalobní nárok opírala žalující firma o předpis § 1238 obč. zák. a o § 1041 obč. zák. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby a to z důvodu § 1238 obč. zák. i § 1041 obč. zák. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil, maje za to, že v souzeném případě jest použiti § 1041 obč. zák.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolatelce jest přisvědčiti, pokud spatřuje neúplnost odvolacího řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.) v tom, že se odvolací soud nezabýval námítkou žalované, že žalobce má pohledávku na zaplacení dodaného zboží proti Jaroslavu D-ovi, ač okolnost ta má podstatný vliv na posouzení věci s hlediska § 1041 obč. zák. Proti tvrzení žaloby, že manžel žalované Jaroslav D. objednal v parní pile žalobcově stavební dříví